

Таким чином, ефективність усієї виховної системи закладу освіти забезпечується насамперед взаємодією педагогів з батьками учнів, утвердження батьків, усіх дорослих членів родини в якості суб'єктів цілісного виховного процесу, формуванням у них установок на самостійну творчу діяльність шляхом упровадження активних форм, передових технологій і методик психолого-педагогічної просвіти.

Список використаної літератури

1. Державна національна програма «Освіта» (Україна ХХІ століття). – К.: Радуга, 1994. – с. 62.
2. Дворук О. І. Процес виховання очима дитини /О. І. Дворук; Відп. ред. Г. В. Луценко // Педагогіка та конкретні методики. – Черкаси: «Родзинка», 2006. – С. 109.
3. Концепція розвитку освіти України «Нова українська школа» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [//www.kmu.gov.ua/storage/app/media/reforms/ukrainska-shkola-compressed.pdf](http://www.kmu.gov.ua/storage/app/media/reforms/ukrainska-shkola-compressed.pdf)
4. Оржеховська В.М. Взаємодія навчального закладу і сім'ї: стратегії, технології і моделі. – Х.: Видавництво «Точка», 2007. – 192 с.
5. Сухомлинський В. О. Батьківська педагогіка / В. О. Сухомлинський // Вибрані твори : в 5 т. – К. : Радянська школа, 1977. – Т. 5. – С. 410-414.
6. Сухомлинський В. О. Лист молодому батькові /В.О. Сухомлинський // Вибрані твори: в 5 т. – К. : Радянська школа, 1977. – Т. 5. – С. 440-446.

КОРНІЄНКО І.О.

Мукачівський державний університет, Україна

КОНЦЕПЦІЯ ЗАЛУЧЕНОСТІ УЧНІВ У СУЧАСНІЙ ШКОЛІ

За останні десятиліття в освіті набув популярності термін «залученість», що швидше за все, спричинено розширенням розумінням ролі, яку певні інтелектуальні, емоційні, поведінкові, фізичні та соціальні фактори відіграють у навчальному процесі та соціальному розвитку особистості школяра. Поняття залученості апелює до ступеня уваги, інтересу, зацікавленості, оптимізму та пристрасті, які виявляють учні, коли вони навчаються чи їх навчають. Ідея залученості продовжується на рівні навчальної мотивації, високий рівень якої дозволяє учням прогресувати у власній освіті. Концепція залученості побудована на ідеї, що результати навчання кращі, коли учні допитливі, зацікавлені чи натхненні, та що навчання, як правило, страждає, коли учні нудьгують, безпрістрасні, невдоволені чи якимось інакше «відключаються» від процесу навчання.

Широке розмаїття досліджень щодо навчання виявило зв'язок між так званими «некогнітивними факторами» (мотивація, інтерес, цікавість, відповідальність, рішучість, наполегливість, трудові звички, саморегуляція, соціальні навички тощо) та пізнавальних результатів навчання (наприклад, покращення навчальної ефективності, тестових балів, відтворення інформації, здобуття навичок тощо) [1].

Хоча концепція учнівської залученості здається простою, на практиці вона може приймати досить складні форми. Наступні приклади ілюструють декілька способів, якими можна обговорювати чи вирішувати питання залученості учнів:

Інтелектуальне залучення. Щоб збільшити залучення учнів до курсу чи предмету, вчителя можуть створювати завдання або проекти, що приваблюють інтереси учнів або стимулюють їх цікавість. Наприклад, вона можуть дати учням більше вибору щодо тем, про які їм пропонується писати (щоб вони могли вибрати тему, яка їх конкретно цікавить), або вони можуть дозволити учням вибрати те, як і що вони будуть досліджувати, або продемонструвати те, що вони дізналися.

Емоційне залучення. Вчителі можуть використовувати широкий спектр стратегій для просування позитивних емоцій в учнів, які полегшують процес навчання, мінімізують негативну поведінку або не дозволять учням випадати з процесу навчання. Наприклад, аудиторії та інші навчальні середовища можуть бути перероблені так, щоб зробити їх більш сприятливими для навчання, вчителі можуть зробити точку моніторингу настроїв учнів та запитати їх, як вони почуваються, або шкільні програми можуть надавати консультації, надати учням необхідну психологічну підтримку, щоб досягти успіху в академічному плані та відчувати себе позитивно, оптимістично чи в захваті від школи та навчання.

Поведінкова залученість. Вчителі можуть встановлювати зони відповідальності в класі, використовувати послідовні підказки або призначити учням ролі, що сприяють поведінці, сприятливішій для навчання. Наприклад, вчителі початкових класів можуть використовувати підказки або жести, які допомагають молодим учням переорієнтуватися на урок, якщо вони відволікаються або набридають.

Вчителі можуть використовувати фізичні заняття або підпрограми, щоб стимулювати навчання чи інтерес. Наприклад, «кінестетичне навчання» означає використання фізичних рухів та діяльності під час навчального процесу. Замість того, щоб просити учнів відповісти на питання вголос, вчитель може попросити учнів підійти до дошки та відповісти на це питання усно, а також записувати відповідь.

Соціальна залученість. Вчителі можуть використовувати різні стратегії для стимулювання залучення через соціальну взаємодію. Наприклад, учні можуть бути згруповані для спільної роботи над проектами, або викладачі можуть створювати академічні змагання, в яких вони змагаються, наприклад, дружнє змагання, в якому команди будують роботів для виконання конкретного завдання за найкоротший час.

Однак у багатьох контекстах залученість учнів може також забезпечуватися способами, якими шкільна адміністрація, педагоги, психологи та інші дорослі можуть «повніше» залучати учнів до процесів управління та прийняття рішень у школі, до розробки програм та можливостей навчання, або в культурному житті своєї громади. Наприклад, можливо опитувати учнів, щоб визначити їхні погляди на різні питання, а потім використовувати результати опитування для зміни політики чи програм таким чином, щоб врахувати чи відповідати перспективам та проблемам учнів. Можливо також створення альтернативних форм управління

студентом, так звані «студентські консультативні комітети», призначення яких не просто заповнити шкільну дошку, а створити неформальні способи самоуправління для учнів, для того, щоб кожний міг внести свій вклад в управління школою [1].

Концепція залучення учнів зазвичай актуалізується тоді, коли шкільний освітній простір аналізує пріоритетність освітніх стратегій та методик викладання, що стосуються факторів розвитку: інтелектуального, емоційного, поведінкового, фізичного та соціального характеру, які або посилюють, або шкодять навчанню учнів, що і відповідає сучасному вектору освітніх реформ.

Список використаних джерел

1. Fredricks, J., McColskey, W., Meli, J., Mordica, J., Montrosse, B., and Mooney, K. (2011). Measuring student engagement in upper elementary through high school: a description of 21 instruments. (Issues & Answers Report, REL 2011–No. 098). Washington, DC: U.S. Department of Education, Institute of Education Sciences, National Center for Education Evaluation and Regional Assistance, Regional Educational Laboratory Southeast. Retrieved from <http://ies.ed.gov/ncee/edlabs>.

КОСТАН І.С.,

МОЛНАР Т.І.

Мукачівський державний університет, Україна

ПРОФЕСІЙНА МОБІЛЬНІСТЬ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ЯК ПРЕДМЕТ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Сучасний освітній простір характеризується збільшенням вимог до інтелектуальних здібностей та практичних навичок майбутніх фахівців, їхніх можливостей сприймати нове та змінюватися відповідно до викликів часу. Це актуалізує проблему формування мобільності як особливої особистісної якості саме у процесі освіти, яка стає пріоритетним чинником формування суспільного інтелекту, національним ресурсом оновлення соціального життя. Відтак, загострюється питання якості освіти на всіх її рівнях, особливо в аспекті професійної підготовки нової генерації педагогічних кадрів, здатних як до особистісно-професійного саморозвитку та життєвої самореалізації, так і до формування компетенції мобільної життєтворчості вихованців.

У педагогічному доробку науковців (О. Архангельський, Л. Горюнова, Б. Ігошев, Л. Мітіна, О. Нікітіна) містяться підходи до вивчення категорії професійної мобільності майбутніх спеціалістів у процесі фахової підготовки, зокрема в педагогічному коледжі (М. Пазюкова); в системі додаткової професійної освіти педагогів (Л. Амірова, Т. Большакова, Ю. Калиновський). Цінними є напрацювання дослідників, де професійна мобільність розглядається в контексті компетентісної парадигми (В. Адольф, І. Гришина, Е. Зеєр, Л. Овчарук, Л. Петровська, А. Реан).

Нинішнє динамічне суспільство потребує фахівця, здатного швидко адаптуватися до складних умов соціальної і професійної дійсності, самостійно й відповідально приймати рішення, зорієнтованого на успіх та постійне самовдосконалення. Отже, саме мобільність є одним із невід'ємних показників

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>